

Vårjubel

*Når våren endelig kommer, er det bare å løpe.
Være. Skrike.*

TEKST *Sigri Sandberg* FOTO *Tom A. Kolstad*

Plutselig en dag ser du at vinduene er skitne, og at huset ditt er fullt av vinterstøv. Sånn er det. Det må være noe med lyset. Og den samme morgenen har du faktisk våknet av noe underlig piping, kvitring. Lenge før mobilvekkerklokkens sang – flere timer, faktisk.

Kanskje har fuglene landet for lenge siden, men det er først denne morgenen du hører dem.

Ungene har sagt det i ukevis allerede. De sa det da snøen lå hvit og tung i mars.

– Mamma, nå er det vår. Det er mars. Det

er vårmåned – mars, april, mai.

– Jamen, sa jeg.

Og ventet. For denne vinteren har jeg virkelig ventet. Jeg vet ikke hvorfor det har vært sånn, men aldri før har jeg lengtet sånn. Etter vår. Etter varm sol, etter tørr asfalt, at de svarte, knoklete, våte, altfor nakne grenene på trærne skal åpne seg, knoppe seg, slippe det grønne ut, aaaah, som jeg har lengtet. For det kommer i år også, ikke sant? Det er vel ikke sånn at verden er så uforutsigbar, så forgjengelig, så avhengslene at våren i år kan se til å svikte?

Hver dag jeg har passert trærne, har jeg

Vårtegn. Vi løper i skogen og leter etter våren og finner alt dette dere ser, og elgbæs også. Og et av barna sier: – Om jeg kommer meg til månen en gang, skal jeg ta med et frø og plante det der, så kan det bli vår der òg!

studert dem. Intenst. Er det noe tegn nå, i dag? Jamen i dag da – ikke nå heller? Nei, så sannelig, som det drøyer, da. Men så, så skjer det noe.

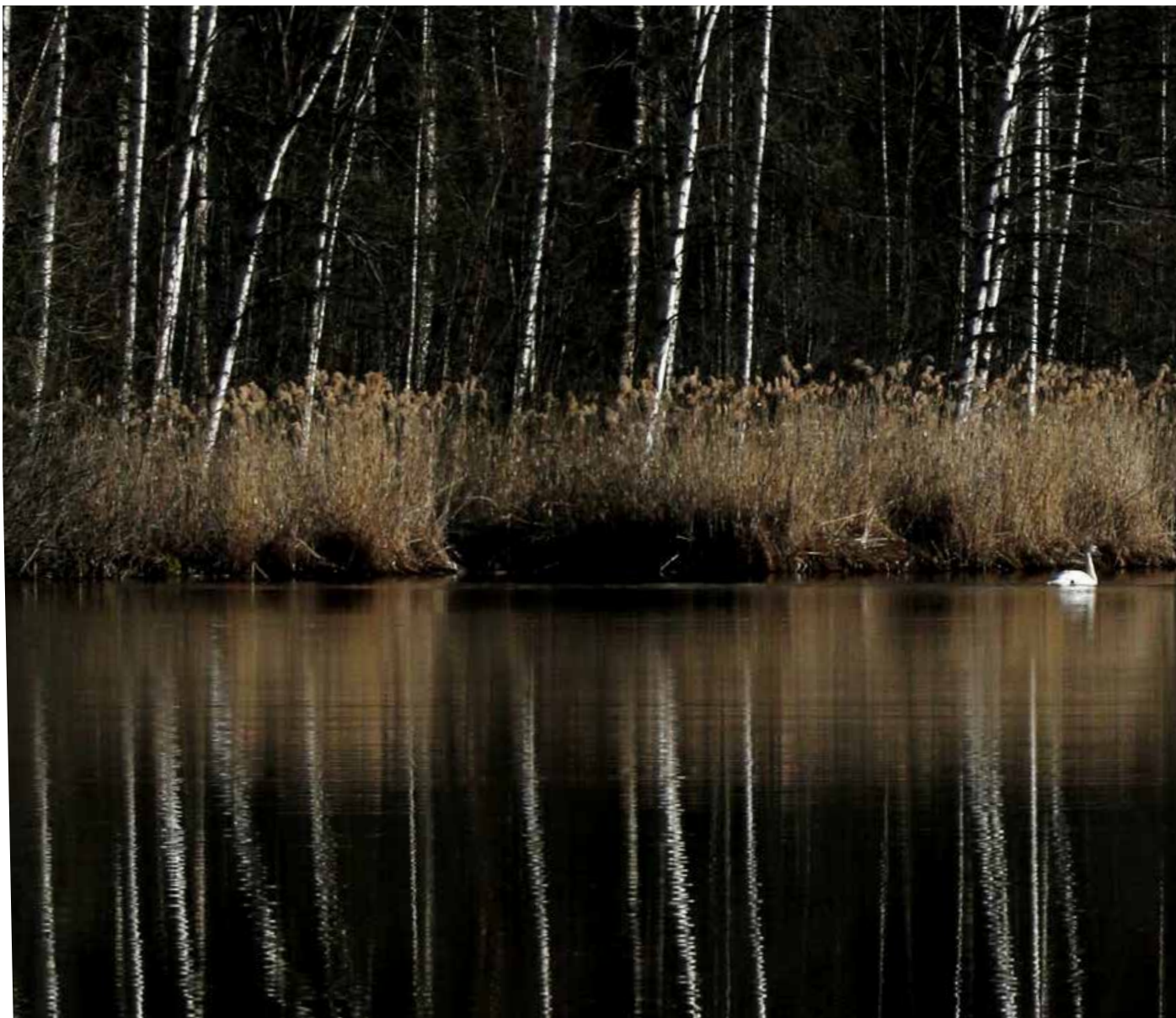
Den dagen kommer da vinduene er så skitne, morgenfugl-sangen så intens og solen har sendt tåken til et visst sted. Den dagen, de dagene, da brister det. Alt brister. Lysegrønt og gult og lilla og håp og blått spruter frem overalt, der som ingen kunne tro.

Og da er det bare å ignorere det litt kalde draget i luften, da er det bare å løpe ut dit, for eksempel til skogen eller til fjorden, ta ▶

FIRE VÅRTIPS

[Ikke nøl - følg dem!]

- 1.** Plystre med fuglene, lær deg å kjenne igjen kvitringen til tre nye fugler.
- 2.** Spis så mange måltider som overhodet mulig *ute*.
- 3.** Finn deg et løvtre i nærheten, følg den grønne utviklingen fra dag til dag.
- 4.** Skulk det du egentlig skulle, løp til våren – vær i den – og skrik vårskricket.

► med unger hvis du har, finn et egnet sted. Mellom knopper og gåsunger og fugleskravl og blåveis. Da er det bare å gjøre som Ronja Røverdatter. Være i våren. La vinteren renne ut av kroppen. Og skrike vårskricket. (Og etterpå, etterpå kan du kanskje gå hjem og vaske vinduene. Kanskje.)

Og så kom våren som et jubelrop over skogen rundt Mattisborgen. Snøen smeltet. Den rant i bekker nedover alle bergsider og søkte seg til elva. Og elva burte og skummet av vår-glede og sang med alle sine fosser og fall en vill

vårsang som aldri holdt opp.

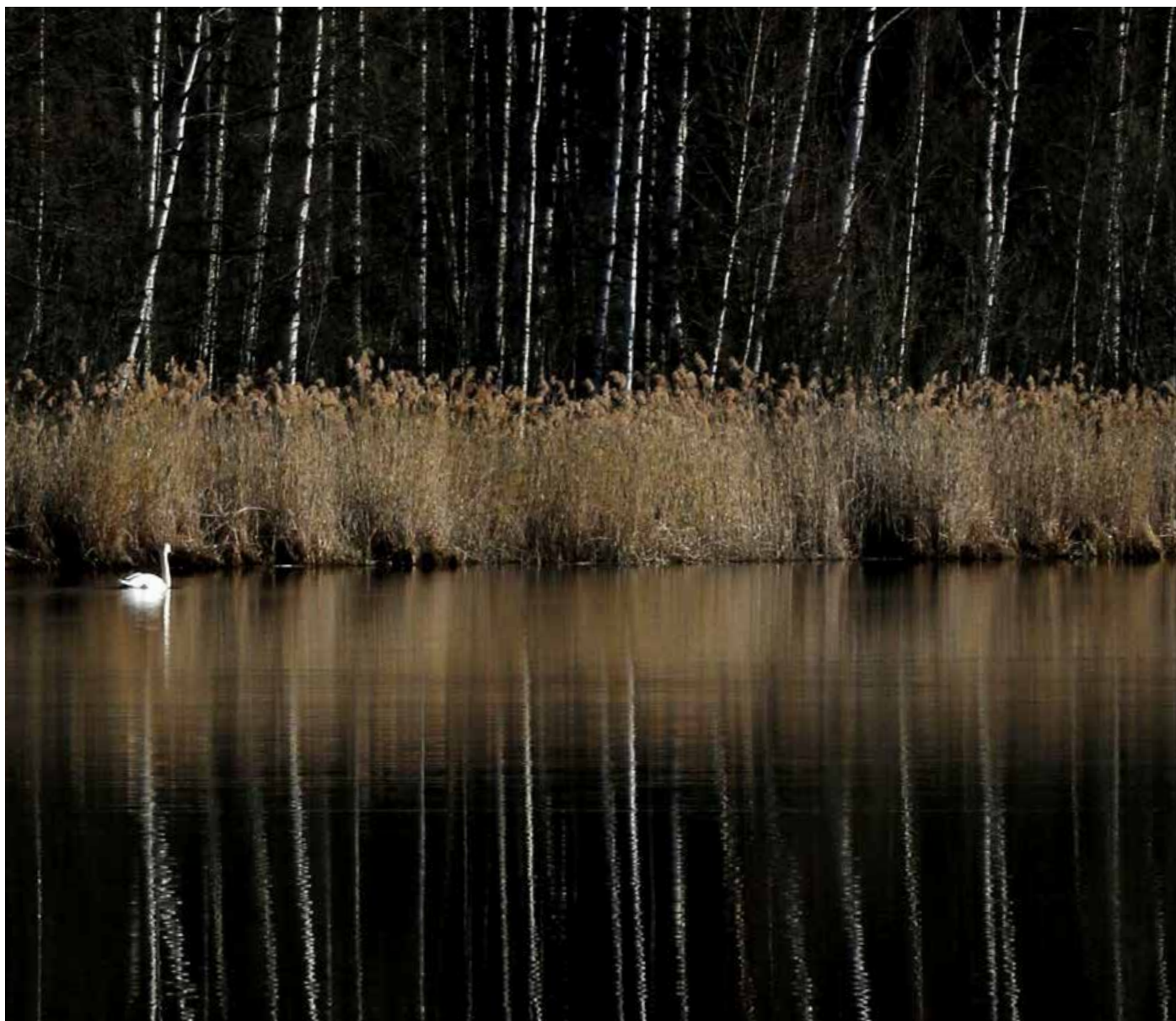
(...)

Og nå var hun her og hadde styrtet seg hode-stups ut i våren. Den var så herlig overalt rundt omkring henne, ja, den fylte henne så lang hun var, og hun skrek som en fugl, høyt og skarpt, til hun måtte forklare for Birk: «Jeg måtte skrike et vårskrick, ellers sprekker jeg. Hør! Du hører vel våren!»

De stod stille en stund og hørte at det kvitret og suste og brummet og sang og rislet i skogen deres. I alle trær og alle vann og alle grønne kratt levde det, overalt klang den friske ville sangen til

↑

Dælivannet. Svaner og bjørketrær og snart vår her òg.

våren. Jeg står og kjenner at vinteren renner ut av meg.» sa Ronja. «Snart er jeg så lett at jeg kan fly.»

(...)

Det gjorde ikke noe at de måtte vente. «Jeg kan like godt sitte her og være i våren,» sa Birk. Ronja så på ham i smug og mumlet lavt: «Det liker jeg deg for Birk Borkasønn.» Lenge satt de stille der og var i våren. De hørte svarttrost og gjøk spille og gale så det klang gjennom hele skogen.

(Fra Ronja Røverdatter av Astrid Lindgren) ●
a-magasinet@aftenposten.no

Det er bare å ignorere det litt kalde draget i luften, da er det bare å løpe ut dit, for eksempel til skogen eller til fjorden